

Grup d'opinió-grup d'oposició

El passat 19 de febrer, el grup d'opinió, nascut fa tot just mig any, feia pública la seua decisió de constituir-se en alternativa a l'actual directiva del Barça presidida per José Luis Núñez, el qual van acusar d'encobrir els fracassos esportius del club amb una suposadament brillant gestió financera.

Bernat Durà

El 31 d'octubre de l'any passat molts seguidors del Barça desdejunaren amb una nota apareguda en la premsa local titulada «Manifest barcelonista». La nota, firmada per un aleshores desconegut Grup d'Opinió Barcelonista, contenia una autèntica declaració de principis i replegava en set punts el que l'esmentat grup entenia que havia de ser el Barça —entitat popular, cívica i esportiva amb la qual s'identifica una gran part del poble català. Al mateix temps, es qualificaven de faltes de rigor i de prudència les actituds dels representants del club i es posava l'accent en el

malbaratament que havia suposat els distints fitxatges d'entrenadors i jugadors que després s'havien revelat estèrils.

El manifest conclouïa afirmant que la voluntat dels socis del Barça es trobava segregada i que era necessari que recuperassen el protagonisme que els corresponia en la marxa del Club. El grup d'opinió deixava molt clar que no es constituïa com a grup d'oposició contra res ni contra ningú, però recordaven que deixarien sentir la seua veu en tots els temes que considerassen necessari.

La sorpresa pel manifest degué aparèixer en moltes cares aquell matí, inclosos els de la directiva del Club i el mateix Núñez. Tot i que, com hem dit, el grup d'opinió explicitava que la seua voluntat no era la de formar part d'un grup d'oposició, el fet cert és que per primera vegada des que Núñez arribà a la presidència del Barça, maig del 78, s'alçaven veus criticant la seua gestió i la seua manera d'entendre i de conduir els destins del primer club de futbol del món en nombre de socis.

Mentre els seguidors del Barça es preguntaven quines persones hi hauria,

Terry Venables. A la dreta, Núñez i Casau.

en realitat, darrere de l'anomenat grup d'opinió i quines serien les seues intencions reals, Núñez optà per fer-se el sord.

Al cap d'uns dies de l'aparició en la premsa, alguns integrants de l'esmentat col·lectiu feien la seua presentació en societat convocant una roda de premsa en un hotel de Barcelona. Com a portaveu del grup apareixia un enginyer, ex-subdirector de CEPESA i actualment soci d'una firma dedicada a l'assessoria de distintes empreses. El seu nom, **Ricard Huguet**.

Quan encara no s'havien apagat els ecos de la convocatòria, el grup d'opinió saltava novament a l'actualitat publicant un altre article en el diari *La Vanguardia* —15 de gener de 1987— titulat «Ayer y hoy de la imagen del Barça». Ara s'insistia especialment en la culpabilitat de Núñez per haver desposseït el club de totes les connotacions de catalanitat que havia observat tradicionalment i se li retreia la falta d'un projecte cultural seriós que embolcallàs l'entitat.

«L'èxit del club, el seu creixement imparable en nombre de socis i simpatitzants, la fidelitat dels que mai no

trenquen el carnet i, en conseqüència, la mateixa dimensió econòmica del club, té el fonament en la capacitat dels barcelonistes per vincular l'esport a la ciutadania, la tenacitat futbolística a la catalanitat, la identificació del club amb els valors de la cultura del país, la competició futbolística a l'espectacle festiu del Nou Camp. És per això que ací, a l'igual que en qualsevol altra idiosincrasia, guanyar no és prou. No hi ha dubte que és en l'absència d'un projecte cultural —més encara, el temor de l'actual directiva a la cultura— on hi ha l'arrel del progressiu deteriorament de la imatge del club».

Tot just passats uns dies, el diari *Mundo deportivo* publicava un nou article, potser el més dur, fent balanç dels

vuit anys de Núñez en la presidència del Barça. El text, bastant aclaridor, era un estudi dels fitxatges realitzats pel Barça durant aquest temps, el cost, el rendiment i els resultats. Només en entrenadors —s'apuntava en aquell article—, se n'havien fitxat vuit. Tenint en compte que un d'ells duia en el club tres anys, en els altres cinc anys havien passat pel club, a més de l'actual **Terry Venables, Lucien Muller, Rifé, Helenio Herrera, Kubala, Udo Lattek i Menotti**. A més d'aquests entrenadors, calia tenir en compte que cada un d'ells tenia permís per a disposar de tots els auxiliars, preparadors físics i intèrprets que creïés convenient.

Quant a jugadors estrangers, el Barça havia fitxat fins l'any passat, **Krankl, Simonsen, Roberto Dinamita, Schuster, Cleo, Maradona, Archibald, Hughes, Lineker, Gabrich i Jiménez**. El cost total d'aquests jugadors, sense comptar **Gabrich i Jiménez**, ascendí a 2.607 milions de pessetes.

Una altra de les crítiques més ferotges que realitzava el grup d'opinió estava en el fet que Núñez només hagués portat del planter del Barça tres jugadors d'importància: **Carrasco, Moratalla i Calderé**, mentre que havia necessitat fitxar **Tarrés, Fèlix, Canito**,

Bernard Schuster.

Landáburu, Amigó, Ramírez, Rubio, Quini, Alexanco, Amador, Urruti, Gerardo, Víctor, Morán, Urbano, Pichi Alonso, Marcos, Perico Alonso, Julio Alberto, Amarilla, Salva, Zubizarreta i Roberto. En total, trenta-quatre jugadors havien passat pel Barça des que Núñez arribà a la presidència. Després de proporcionar aquestes dades, els integrants del grup d'opinió es pregun-

taven irònicament: «¿Haurà aconseguit Núñez, d'aquesta manera, crear l'equip ideal?».

Els atacs a Núñez i a la directiva continuaren en la premsa a través de senyals notes aparegudes en els diaris *Sport* i *Avui*. Finalment, el grup d'opinió aconsegueix enfurismar Núñez i aquest els contesta. Fou el febrer passat, després de l'ofrena d'arbres del Barça al monestir de Montserrat i en el transcurs d'un dinar. «Aquesta gent —va dir Núñez— no sé si se'ls pot anomenar grup d'opinió, atesa la manera en què actuen. Seria més positiu que es dediquessin a defensar la institució en lloc d'esperar que el Barça perdi. Penso que fins i tot els va sabèr greu que guanyéssim el Madrid».

Contestant-los, Núñez els donava carta de naturalesa i, 19 de febrer passat, delineada ja una estratègia, els representants del grup d'opinió anunciaven que deixaven de ser òrgan d'opinió per convertir-se en grup d'oposició. Alhora anunciaren que al final de l'actual temporada farien públic el seu programa de gestió i el nom del candidat que esperaven proposar per a la presidència del Barça.

El grup d'oposició. ¿Qui són?

Entre les persones que formen actualment el grup d'opinió podem citar els noms d'Evarist Murtra, **Enric Llaudet**, fill, **Enric Montal**, fill, **Francesc de Carreras, Balcells i Miró Sants, Josep Mas i Sala, Carles Masbagà, Àlex Solé Cabot** i el ja esmentat **Ricard Huguet**. Tots pertanyen a antigues famílies barcelonistes, o són fills d'hommes que han ostentat càrrecs en el Barça. Tenen professions liberals i alguns

d'ells lideren les seues pròpies empreses.

Després de la publicació del manifest i segons ens ha confirmat **Ricard Huguet**, es van rebre 5.000 adhesions d'alguns socis. Tenint en compte que actualment el nombre de socis del Barça supera els 108.000, la seua representativitat sembla escassa. Però, a parer

d'alguns observadors, «el soci del Barça és imprevisible i infidel. Canvia de parer com el vent. Si avui guanya el club, els seguidors adoren els jugadors, l'entrenador i el president. Si demà perd el partit, cal buscar a corre cuita un boc emissari. A qualsevol li pot tocar».

«És clar —diu **Ricard Huguet**— que al començament el president del Barça minimitzava la nostra força. Però no per això se'ns perdia de vista. Jo tinc documents en el meu poder que proven que algunes personalitats del club —diguem-ho així— infiltraren persones en les nostres reunions per estar assabentats del que s'hi coïa».

«En aquests moments —afegeix **Huguet**— nosaltres volem representar una esperança per a aquells socis del Barça que, sent conscients de la situació que travessa el club, entenen el Barça d'una altra manera. Nosaltres estem per un Barça que siga envejat per la seua força, per la seua tradició, per la seua història, per la seua projecció, però que siga envejat sanament i no odiat, com ho és ara, tant dins de la nostra pàtria com a la resta de l'estat, per la seua prepotència i pel comportament dels seus directius mancats de rigor, de prudència i de generositat. Tot l'afany de Núñez és parlar de di-

ners amb l'ànim de tancar els desastres esportius del club».

Com és de suposar, un dels vicepresidents del Barça, **Nicolau Casaus**, manté una posició contrària: «Jo diria que el balanç esportiu del club durant l'etapa **Núñez** és normal tirant a bona. Jo la qualificaria amb un 8. Quant a la seua gestió econòmica, li posaria un 10, per no posar-li un 11. **Núñez** va agafar el club amb un dèficit de 778 milions de pessetes i ha aconseguit posar-lo al dia. Si parlem de socis, cal dir que el 1978 el FCB en tenia 69.000 i que actualment n'hi ha més de 108.000. Si es parla de fitxatges, tan criticats pels del grup d'opinió, jo sóc del parer que aquests no s'han de contemplar des de la despesa que ocasionen, sinó des del rendiment. A més, a l'aficionat al Barça li ha agradat sempre tenir en el seu equip els millors jugadors del món, les

truit el miniestadi, s'ha creat aquest museu i s'estan adquirint els terrenys per a la construcció d'una ciutat esportiva. Quant a bàsquet, hem de dir que tenim avui per avui el millor equip d'Europa. En bàsquet hem conquistat tres recopes, en hóquei sobre patins ho hem aconseguit tot i, el que és més important, **Núñez** ha alçat l'actiu del Barça a xifres que tots els medis financers reconeixen com un gran èxit».

«**Núñez** passarà a la història com un dels homes més grans que han passat pel club. S'ha parlat i s'ha criticat que durant la seua gestió s'hagen contractat molts entrenadors. Durant l'etapa **Llaudet**, per exemple, foren contractats pel club els serveis de **Miró**, **Gonsalvo**, **Kubala**, **César**, **Olsen** i **Artigas**. El Barça, per a qui no ho sàpia, és un club que necessita guanyar. Quan no

A l'esquerra, dalt, **Ricard Huguet**. A la dreta, els imprevisibles, a parer d'alguns, seguidors del club.

figures. Si el Barça es gasta diners en fitxatges, és perquè en té. Més encara, quan el club guanya cada anys diners. Aquesta temporada, per exemple, tot i haver quedat fora de la Copa del Rei, de la UEFA, el Barça guanyarà 300 milions de pessetes».

Jaume Ramon i Però, director del museu del Barça, i més de 30 anys treballant per al club, comenta: «Quan **Núñez** va arribar a la presidència del club, alguns directius estaven a punt de tancar els llibres i portar-los al jutjat. **Núñez** ha sabut guanyar-se la confiança del soci i, que jo sàpiga, durant el seu mandat, s'han aconseguit en la secció de futbol dues copes de la lliga, una lliga, dos campionats de la Copa del Rei, s'ha entrat en la copa d'Europa, hem ampliat el Nou Camp, s'ha cons-

ho fa, l'afició culpa els entrenadors. En aquest moment el president del club pot fer dues coses: o despedir el que té o mantenir-lo contra vent i marea. Fins ara, tots els presidents del club han optat per desfer-se'n».

Un membre de l'executiva del Partit Socialista a Catalunya, que s'estima més amagar la seua identitat, explica: «La tasca de **Núñez** a nivell esportiu podria ser objectable, però la gestió econòmica que ha dut a cap no hi ha dubte que és sòlida. Per demostrar-ho, tenim l'auditoria efectuada per una empresa tan seriosa com Arthur Andersen. El club té superàvit».

Davant aquesta informació, **Ricard Huguet** contesta: «La lectura realitzada per l'empresa «Peat & Marwik» —societat auditoria mundialment

coneguda— de l'informe dels auditors del FCB es demostra que el deute del club quan va finalitzar la temporada 85/86 triplicava amb escreix la de maig del 78, quan Núñez arribà a la presidència, vora els 800 milions».

«Als 830 milions de passiu exigible que reconeix Arthur Andersen al Barça, cal afegir-ne els 1270 compromesos i no pagats pel traspàs d'alguns jugadors de la plantilla aquesta temporada. Al mateix temps, cal sumar-hi els 432 milions de les quotes anticipades pels socis. Quant als superàvits, caldria dir que són sempre calculats a la baixa, mentre que les quotes per socis i els abonaments han continuat augmentant imparablement. Els abonaments han pujat aproximadament el 400 per cent des que Núñez arribà al Barça. No es pot entendre com l'executiva del club presenta uns pressupostos inferiors als ingressos de la temporada anterior i això es produeix en un club que augmenta cada any els seus socis i, per tant, ingressa cada any més diners».

El grup d'opinió i Convergència

Les manifestacions del grup d'opinió que argumenten la necessitat de re-

cuperar per al club connotacions i actituds catalanistes, suposadament abandonades per la gestió purament mercantilista del president Núñez, han fet que alguns socis i diversos periodistes llançassen la idea que l'esmentat col·lectiu es troba molt a prop de posicions i plantejaments polítics convergents.

Les relacions que estableix el grup d'opinió entre barcelonisme, esport, ciutadania, pàtria i Països Catalans reafirmaria aquesta hipòtesi. De fet, aconseguir el control sobre el Barça significa accedir a encaminar un dels pilars bàsics no sols de l'esport sinó de la societat catalana.

En aquest sentit, distintes fonts consultades en medis socialistes, insisteixen a afirmar que darrere del grup d'opinió potser hi ha la mà de l'exsubdirector general d'Esports de la Generalitat, **Jaume Rosell**.

Per la seua banda, el portaveu del grup d'opinió nega aquest extrem i assegura: «No representem cap partit ni cap idea política concreta. Nosaltres tenim molt clar que el Barça no pot ser mai objecte d'una lluita partidista. Si mai passava això, tots sortiríem perdent, les opcions polítiques implicades i el Barça».

D'aquest plantejament participen també les fonts socialistes interrogades, però matisant la seua posició: «L'actuació del grup, del qual es desconeixen els noms de les persones que el componen, però que se sap que tenen estretes relacions amb algunes personalitats de Convergència, induïx a suposar, si no un llaç directe, sí un suport per part d'aquest partit a la tasca desenvolupada per aquest col·lectiu».

Dins de la mateixa Convergència s'assegura que no se sap absolutament res del tema i es nega qualsevol implicació entre el grup d'opinió i aquest partit.

A pesar de tot, seria ridícul pensar que la política estarà lluny d'aquesta o de qualsevol altra alternativa que es presente a Núñez. Si en l'actual directiva hi ha homes lligats a Aliança Popular, que a més actuen en consonància a la seua ideologia, no ho estaran menys aquells que puguen triomfar, si s'arriba a produir una suposada confrontació directa amb Núñez. La política es fa des de tots els àmbits. La moció de censura presentada fa alguns dies al president de la Federació espanyola de Futbol, **José Luis Roca**, ho ha deixat ben patent. □

PAU RIBA

E N A

Biblioteca mínima, 14

J. V. FOIX

LES IRREALS OMEGUES

Obra poètica, 4

JOAN FERRATÉ

CATÀLEG GENERAL
1952-1981

Poesia dels Quaderns Crema, 22

LES POESIES

DE C. P. CAVAFIS

Poesia dels Quaderns Crema, 23

EDICIONS DELS QUADERNS CREMA